

ята имъ, въ която се хранятъ, и нищо друго не се чуваше, освенъ пѣсенъта на хора. Азъ се спрѣхъ записанъ и не знаехъ, какво да правя. Дори забравихъ, за какво ме бѣше пратилъ татко. И докато се чудя, пѣсенъта спрѣ. Следъ мигъ засвири музика. Тичешкомъ се върнахъ въ кѣщи. Въмѣсто да ме запита, татко каза тихо и очудено:

— Сега пѣкъ музика. Какъ сж събрали толкова хора у тѣхъ си?

— Никой нѣма у тѣхъ, — отвърнахъ азъ. Само едната имъ стая свѣти като всѣки другъ пѣтъ.

— Чудна работа, наистина. Каква ли ще е пѣкъ тая дяволия?

— Да не е пѣкъ нѣщо такова... Страхливо каза мама и спрѣ, безъ да каже, какво мисли, като ни заогледа плахо.

— Духозе ли?... Духове не ще да е, ама, какво друго ще бѣде, не знамъ.

Въ това време се почука на пѣтната ни врата. Ние всички изтрѣпнахме. Татко си намѣтна палтото и, като никогa, запитa отдалече?

— Кой е?

Бѣше нашата съседка. Тя, щомъ дойде до насъ, попита кротко, както си говорѣше винаги:

— Чува ли се хубаво радиото?

Нищо не ѝ разбрахме отъ питането. Тя долови това, и, като се усмихна, обърна се къмъ татя и ни покани, да отидемъ ведна-

га съ нея у тѣхъ. У тѣхъ и да вечеряме. Пѣкъ и да послушаме всички радиото.

Отидохме. Тѣхната кѣща продължаваше да се тресе отъ пѣсни и отъ музика. Когато влѣзохме въ стаята, какво да видимъ: едно малко, красиво сандѣче, съ запалена вътре ламбичка.

Съседътъ ни посрещна усмихнатъ. Той разбра нашето очудване и почна да ни обяснява. Научихме отъ него, че това сандѣче може да улови пѣсни и приказки отъ цѣлия свѣтъ, стига да има и тамъ друго такова сандѣче, предъ което нѣкой да пѣе, да свири или да говори. Докато ни разправяше това, музиката прекъсна, и единъ гласъ завика ясно и отсѣчено:

— Ало, ало! Тукъ радио София. Сега ще ви говори единъ отъ нашитѣ писатели.

